

Cleo Huizinga, privédetective

Voor de show

Hoofdstuk 1: Onderweg naar Gouden Tijden

Shit.

‘Robert van der Meulen?’ Met een ruk kijk ik op. Ik herhaal langzaam Sandra’s laatste woorden. Robert van der Meulen is mijn nieuwe opdrachtgever.

Sandra neemt me onderzoekend op. ‘Ja, Robert van der Meulen, ja. Is dat een probleem?’

Nou, heel eerlijk? Ja. Dat is inderdaad een Probleem met hoofdletter P. Na de vermissing van Chelseas poedelbeest denkt Robert van der Meulen namelijk dat ik Linda Paaij ben, opkomend journalist van *Het Parool*, bijzonder geïnteresseerd in een bijzondere combinatie van reünies van middelbare scholen, jeugdliefdes en huisdieren. Koortsachtig denk ik na hoe ik dít aan Sandra ga verkopen.

‘Cleo? Ik ben laatst duidelijk geweest dat je Robert van der Meulen niet mocht lastigvallen, precies om dit soort redenen. Hij is een goede kennis van me en een terugkerende klant. Je hebt me op het hart gedrukt dat je hem met rust zou laten.’

Ik knik snel. ‘Ja, natuurlijk. Het is niets. Het is... Ik vind er wel iets op.’ Ik besluit ter plekke het Probleem voor mezelf te houden. *Blijf te allen tijde professioneel*, zegt het handboek immers. Gisteravond heb ik hoofdstuk vijf doorgenomen en de belangrijkste adviezen gehighlight en in mijn hoofd gestampt. Ik heb al genoeg geblunderd bij Sandra, mijn akkefietje met Robert hoeft ze écht niet op het lijstje toe te voegen. Ik trek het notitieblok op het bureau naar me toe.

‘Waar gaat het over?’

‘Chantage, bedreiging, stalking.’ Sandra laat het klinken alsof ze haar boodschappenlijstje voor de supermarkt opsomt.

‘Chant...’ Ik laat mijn ogen over de notities gaan, maar de opwinding die omhoog borrelt maakt dat ik amper een woord in me

opneem. *Stalking! Chantage!*

‘Een van de actrices van die soap van hem wordt bedreigd en –’
‘*Onderweg naar Gouden Tijden?*’ onderbreek ik Sandra zonder na te denken.

Zeg me dat het niet waar is. Dat zou ge-wel-dig zijn.

‘Sorry,’ zeg ik zodra ik beseft dat ik haar heb onderbroken. ‘Ga verder.’

Ik maak een snel handgebaar. *Laat je niet afleiden door bijzaken.*

Even kijkt Sandra me geïrriteerd aan, maar ze gaat verder: ‘Het schijnt steeds heftiger te worden, en nu weigert ze naar de opnames te komen. Robert heeft extra beveiliging aangenomen zodat ze toch kan komen repeteren en de opnames doorgang kunnen vinden, maar dit kan zo natuurlijk niet doorgaan.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ beaam ik, alsof dit ook voor mij dagelijkse kost is.

Sandra kijkt me scherp aan. ‘Robert heeft specifiek om mij gevraagd, maar ik kan hier op dit moment onmogelijk tijd voor vrijmaken. Ik hou me enkel en alleen met de vermissing van Frederik Huys bezig. Het is een wonder dat we die nog steeds uit de media kunnen houden. Dus jij zult deze zaak moeten oppakken. Ik heb Robert beloofd dat je goed werk levert, dus stel me niet teleur.’

Ik schud direct mijn hoofd. ‘Nee, absoluut niet. Komt helemaal goed dit. Dus...’ Ik kijk nog eens naar de summere notities. ‘Eerst maar met Robert van der Meulen gaan praten?’ opper ik met frisse tegenzin.

‘Je kunt om twee uur met hem praten.’ Met een ongeduldig gebaar kijkt ze op haar elegante horloge. ‘Dus ga zo die kant maar eens op.’

Ik had gehoopt nog wat meer tijd te hebben om te bedenken hoe ik in hemelsnaam de confrontatie met Robert van der Meulen aan moet gaan, maar de klok aan de wand vertelt me dat ik inderdaad haast moet maken als ik op tijd bij de studio wil zijn.

‘Oké,’ zeg ik gedwee en ik sta op.

‘Wacht even, ik ben nog niet klaar.’ Sandra’s woorden klinken onverwacht hard. Ik draai me verbaasd weer om, zak terug op de stoel en kijk haar vragend aan.

‘Heb jij nog contact gehad met Philip Huys?’

‘Of ik nog...’ Mijn mond blijft openhangen terwijl ik Sandra aanstaar. Wat denkt ze zelf? Dat we theebransjes met elkaar houden terwijl we onze vroegste jeugdherinneringen ophalen? ‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Hij heeft geen contact met je gezocht?’

‘Nee.’ Ik schud verwoed mijn hoofd. ‘En dat verwacht ik ook niet. Zijn plannetje is duidelijk mislukt. Echt, Sandra, ik wist niet wie hij was. Hij verleidde me en...’ Ik klap mijn mond dicht in het besef dat alles wat ik nu zeg het alleen maar erger zal maken. Ik denk even na en schuif dan naar voren. ‘Best verdacht, toch? Ik bedoel, dat hij op zo’n manier informatie probeert te krijgen...’

Sandra sluit een kort moment haar ogen en drukt met haar wijsvinger en duim tegen de brug van haar neus. ‘Eruit, Cleo.’

‘Ik bedoel alleen maar...’

‘Eruit!’

Ik kan niet voorkomen dat er een ontevreden zucht uit me ontsnapt, maar ik sta op en jakker naar de deur. Het is wel duidelijk dat Sandra nog altijd geen fractie van een seconde heeft overwogen mij bij de Huys-zaak te betrekken. En hoewel ik daar eerst van baalde, maakt het me nu een beetje gefrustreerd. Het is duidelijk dat ze omkomt in het werk, dus waarom laat ze me niet gewoon helpen? Ik heb verdorie zelfs contact met Philip Huys gelegd. Wat als ik hem met gelijke munt terug kan betalen? Ik hoef toch niet per se direct boven op hem te duiken, er zijn ook andere manieren om informatie boven tafel te krijgen. Andere verdachten laten schaduwen, bijvoorbeeld. Die Kristoff, bijvoorbeeld, hoe zit het met hem? En waarom was de echtgenote van Frederik Huys hier laatst?

Ik kan heus wel mijn steentje bijdragen, denk ik mokkend, terwijl ik over de kabel van de waterdispenser stap en op mijn klapstoel neerzak. Ik geef een tikje tegen het pootje van de gouden kat, die ik Lulu heb gedoopt. ‘Wat vind jij, Lulu? Ik verdien toch wel iets meer credits dan dit...’ mompel ik. Maar dan herinner ik me plots de afspraak met Robert van der Meulen. *Stalking, bedreiging, chantage.* Dat klinkt als de optelsom van de uitgelezen zaak om mijn kwaliteiten voor eens en voor altijd te bewijzen. *Jij bent de*

professional. Hierna kan Sandra écht niet meer om me heen. Misschien kan Robert van der Meulen wel een goed woordje voor me doen. Ik hoor het hem al zeggen: ‘Cleo is echt geweldig, ze ging voortvarend en vastberaden te werk. Binnen no time had ze de stalker te pakken. Ze heeft de toekomst van de serie gered.’ Zie je, zelfs Robert van der Meulen ziet wat ik in me heb.

Ik krimp in elkaar als ik me realiseer dat hij nog altijd denkt dat ik een journalist bij *Het Parool* ben. Met een zucht pak ik mijn autosleutels en tas. Hoogste tijd om eerst dat Probleem uit de wereld te helpen.

‘Cleo Huizinga?’ Dezelfde blonde vrouw als de vorige keer staat in de hal voor me. Het valt me nu pas op dat ze benen tot aan haar oksels heeft. Zou ze ook model of actrice zijn?

Ik sta snel op. ‘Ja, dat ben ik.’

‘Kom maar mee.’ De vrouw glimlacht naar me, maar haar glimlach wankelt al snel. Ze fronst en bekijkt me nog eens onderzoekend. ‘Ben je hier eerder geweest? Je komt me zo bekend voor.’ Ze zet koers in de bekende richting.

‘Ik heb een behoorlijk algemeen gezicht,’ mompel ik.

Ik heb nog altijd niet bedacht hoe ik mezelf dadelijk bij Robert van der Meulen ga verklaren, laat staat dat ik alles uit de doeken ga doen bij zijn assistente. Hoewel de gang door de tv-studio naar het kantoor van de mediamagnaat de vorige keer oneindig lang leek te zijn, staan we nu binnen no time al voor de deur van het kantoor van Robert van der Meulen. Voordat ik kan protesteren of wat tijd kan rekken – plassen! Ik moet opeens enorm plassen! – klopt ze al aan en opent ze de deur. ‘Robert? Cleo Huizinga is er.’

‘Ja, kom maar binnen.’

De vrouw trekt nog een keer tegen wil en dank haar mondhoeken naar me op en houdt de deur met een overdreven uitnodigend gebaar verder voor me open. Ik produceer een zwak glimlachje en loop schoorvoetend het kantoor binnen waar ik een kleine twee weken geleden ook al was.

‘Mevrouw Huizinga, het is fijn dat...’ Robert staat op, maar als hij opkijkt, stokken zijn woorden halverwege zijn zin. Zijn ogen worden groot. ‘Wat heeft dit te betekenen?’

O, shit.

‘Ik kan het uitleggen,’ zeg ik snel. Geen idee hoe, maar ik kan allicht een poging wagen. Een ongecontroleerde, stamelende, hakkelende poging waarvan ik nu al weet dat ik veel meer ga zeggen dan nodig is en mijn eigen graf ga graven.

Robert richt zich echter direct op zijn assistente, die nog steeds aarzelend in de deuropening staat. ‘Wat doet zij hier?’ vraagt hij op barse toon. ‘Ik heb toch gezegd geen pers?’

‘Dit is geen pers, dit is Cleo Huizinga van...’ Ze bekijkt me nu nog eens goed. ‘Hé, wacht eens even...’

Aaargh. Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ben...’

‘Jij bent die journalist van laatst. Zal ik de beveiliging roepen?’ Gealarmeerd kijkt ze naar haar baas.

‘Dat hoeft niet!’ roep ik uit, terwijl ik mezelf in gedachten al door twee in zwart gehulde kleerkasten van mannen het pand uitgesleept zie worden. ‘Ik ben geen journalist, ik ben Cleo Huizinga, privédetective. Echt.’ Ik kijk beurtelings van de assistente naar Robert van der Meulen. ‘Echt,’ herhaal ik dan nog eens. ‘En de rest kan ik uitleggen.’

Robert kijkt me misprijzend aan, maar gaat dan langzaam weer zitten. Zijn assistente draait nog altijd in de deuropening. ‘Ga maar,’ zegt hij na een eeuwigheid stilte met een knikje in haar richting. Zo gauw ik de klik van de deur die sluit hoor, richt hij zijn blik weer op mij. ‘Nou, ik hoop dat je hier een goede verklaring voor hebt.’

‘Eh...’ Razendsnel probeer ik met een goed verhaal te komen, maar meer dan de waarheid heb ik niet te bieden. Op hoop van zegen dan maar. ‘De vorige keer was ik hier in het kader van een zaak. Het was veiliger om een andere naam te gebruiken.’

Robert van der Meulen kijkt me een kort moment verbaasd aan, maar dan betreft zijn gezicht. 'Je wil toch niet beweren dat ik verdachte was in die zaak van Chelsea, over dat mormel?'

'Toch wel,' antwoord ik schuld bewust. 'Maar ik wist eigenlijk meteen al dat u het niet gedaan had, hoor.' Alsof dat alles goedmaakt.

Het blijft even stil, terwijl Robert van der Meulen zijn handen in elkaar vouwt en me met samengeknepen ogen aankijkt. Hoe langer het stil blijft, hoe zekerder ik ervan ben dat hij me alsnog eruit laat gooien. Dat hij zal eisen om Sandra zelf te spreken. Shit, hoe kan ik dit nu al verpest hebben voordat ik goed en wel begonnen ben?

Dan begint hij tot mijn verbazing te lachen, met een bulderend geluid, terwijl hij achteroverleunt in zijn stoel. Hij lacht nog wat na en wrijft dan met zijn handen over zijn gezicht. 'O, geweldig. Nou, je verstaat je vak in ieder geval, want hoewel ik het een vreemd interview vond, heb ik geen moment stilgestaan bij het feit dat je iets met Chelsea van doen kon hebben.'

Het dringt nog niet helemaal tot me door wat hij zegt. Verdwaasd staar ik hem aan, terwijl hij met een soort vaderlijke glimlach naar me kijkt. Hij is niet boos? Ik word er niet uit geschopt? Langzaam voel ik de opluchting vanuit mijn tenen omhoog borrelen. Halleluja, er is nog hoop!

'Ik hoorde dat het die Pablo was,' gaat Robert verder, terwijl hij de documenten op zijn bureau ordent. 'Nou ja, je krijgt wat je verdient, zullen we maar zeggen.'

'Pablo samen met de hondenoppas,' weet ik uit te brengen, verbaasd dat ik hier nog zit en dat Robert van der Meulen op de een of andere manier zelfs onder de indruk van me is.

'Goed, ik heb je hier natuurlijk niet uitgenodigd om over mijn ex te kletsen.' Plots klinkt hij weer serieus. 'Ik zal niet ontkennen dat ik teleurgesteld ben dat Sandra zelf geen tijd kon vrijmaken. Maar ze heeft me verzekerd dat jij het ook kunt afhandelen.'

Ik knik zelfverzekerd. 'Zeker weten. Sandra vertrouwt me veel werk toe dat ze normaal gesproken zelf doet. Ik ben haar rechterhand.'

Robert trekt zijn wenkbrauwen op.

Oké, misschien was dat net iets *too much*. Wie weet zitten Robert en Sandra wel wekelijks cocktails te lurken en heeft ze hem volledig op de hoogte gebracht van al mijn blunders op het werk.

‘Is dat zo?’ vraagt Robert.

Ik kan me vergissen, maar ik denk een geamuseerd ondertoontje in zijn stem te horen.

Maar ik laat me niet kennen. *Jij bent de professional.*

‘Dat is zo,’ antwoord ik. Ondertussen trek ik een notitieboek en pen uit mijn tas. ‘Goed, de zaak?’ Met de pen boven het papier is mijn intentie overduidelijk.

Robert kijkt me nog even onderzoekend aan, maar gaat dan overstag. ‘Vooruit. Een van mijn actrices wordt nu al een aantal weken bedreigd. Het begon redelijk onschuldig, maar inmiddels wordt de sfeer steeds grimmiger. Ik kan het niet hebben dat een van mijn werknemers zich niet veilig voelt op de werkvloer.’ Robert legt zijn vingers tegen elkaar en kijkt me nadrukkelijk aan. ‘Ik heb de beveiliging opgeschroefd zodat de opnames door kunnen gaan en er niemand ongeoorloofd op de set of in de kleedkamers kan komen, maar de dreigementen stoppen niet.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Zou het een interne zaak kunnen zijn?’

Robert zucht. ‘Ik hoop het niet. Dat zou alles nog ingewikkelder maken. Ik heb geen idee wie hierachter kan zitten en de actrice in kwestie laat ook maar weinig los.’

‘Over wie gaat het?’

‘Elisa Duinhoven.’

Ik heb al mijn wilskracht nodig om onbewogen te knikken. Het liefst zou ik namelijk even gillen en jubelen. Elisa Duinhoven? Mam. Wordt. Gek. Elisa speelt nu een aantal jaar in de serie en ik geloof dat mijn moeder nog geen aflevering heeft gemist. Vroeger keek ik ook altijd mee, maar inmiddels heb ik alle verhaallijnen al drie keer voorbij zien komen en amuseer ik me tien keer beter met Netflix. Toch weet ik dondersgoed wie Elisa Duinhoven is. Half mannelijk Nederland kwijlt over haar. Was het niet vorig jaar dat ze in de *Playboy* stond? Ik durf te wedden dat er op elke puberjongenskamer een foto van haar hangt.

Ik herpak mezelf. Alsof ik niet enorm onder de indruk ben, kijk ik met een uitgestreken gezicht weer op. 'Kunt u me vertellen wat er tot nu toe gebeurd is?'

'Ik denk dat Elisa je het beste zelf kan inlichten over alle details, ik weet er niet het fijne van. Ik weet alleen dat het vrij onschuldig is begonnen met een geknakte bloem in haar kleedkamer, maar inmiddels is er zelfs iets met bloed besmeurd.'

'Bloed? Mensenbloed?' vraag ik geschokt en ik trek een vies gezicht.

'Vermoedelijk een van onze props. We hebben hier genoeg van die zakken nepbloed.'

'O ja.' Logisch. Logischer zelfs. 'Kan ik Elisa zelf spreken, is ze hier?'

'Ik heb haar wel gevraagd om te komen, maar ik zal even controleren of ze er ook echt is. Ze is nogal wispelturig de laatste tijd. Ze is bang,' voegt Robert toe. Vervolgens pakt hij zijn mobiele telefoon en belt een nummer dat hij blijkbaar vaak belt, want hij hoeft er niet naar te zoeken. 'Met mij. Is Elisa er?' Het antwoord stemt hem blijkbaar tevreden, want hij knikt. 'Mooi.' Er volgt weer een stilte, waarna hij antwoordt: 'Goed, tot zo.'

Als hij ophangt, kijkt hij naar me op. 'Hannah komt je zo ophalen om je naar Elisa's kleedkamer te brengen.' Dan kijkt hij me streng aan. 'Ik hoef je niet te vertellen dat het van uiterst belang is dat hierover niks uitlekt in de media, we kunnen ons geen schandaal veroorloven. Zolang we niet weten wie het is, kan het alleen maar schade doen.'

'Eens,' antwoord ik professioneel. 'Ik zal uiterst discreet zijn.'

'Hannah zal een pasje voor je regelen zodat je overal in het gebouw toegang hebt. Als je iets nodig hebt, laat je het haar weten of vraag je het aan een van de beveiligers. Ik hoop dit snel achter ons te laten.' Hij kijkt me nadrukkelijk aan.

Dan is er een klopje op de deur. Ik kijk om en zie de blonde Hannah staan. Robert geeft haar een knikje en ze richt zich tot mij: 'Ik breng je naar Elisa.'

Colofon

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Marijke Vos

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

E-bookproductie: HarperCollins Holland

ISBN 978 94 027 7067 4

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl